

PRIESTOR PRE ŽIVOT

Planéta
Zem
je iba
jedna,
chráňme ju!

1/2006, IV. ROČNÍK

Cena 10 Sk. Pri pouličnej distribúcii je časopis zdarma, ale budeme radi, keď jeho vydávanie podporíte sumou 10 Sk. Tým podporíte nielen vydanie ďalšieho čísla, ale aj projekt budovania verejných kempov na Slovensku pre ľudí v núdzi

www.priestorprezivot.sk

Ako urobiť svet lepším

Nieko je závislý na káve, iný na cigaretách, alkohole, TV alebo nebudaj na drogách. Život ľudského ducha v tele je ale závislý na niečom úplne inom - na každom nádychu, súste, dúšku vody...

Nemáme nijaký geniálny plán na záchranu či na zlepšenie situácie na svete. Môžeme však poukázať na čiastkové problémy a snažiť sa ich zlepšiť postupne, prechodom na vyšší stupeň bytia a myslenia. Takáto zmena vyžaduje presné pomenovanie problémov tohto sveta. Na ponúkaných riešeniach sa isto zohodnú ľudia bez ohľadu na ich kultúrno-civilizačné rozdiely, pretože vychádzajú z akéhosi spoločného základu, ktorý je ako pečať vtláčeny Stvoriteľom do duše každého človeka bez ohľadu na vzdelanie či rasu. Aj domorodec z Papuy Novej Guiney vie, že v každom živom tvorovi sa skrýva dobrý duch, a preto treba tvorstvo ctiť a chrániť. K vybraným problémom teda ponúkame nasledovné čiastkové riešenia:

• Na svete sa vedú vojny, a nenávisť až príliš často ovláda konanie ľudí.

Nech si dá každý človek záväzok, že sa každý deň usmeje na jedného cudzieho človeka, a zároveň každý deň skritizuje o jedného človeka menej. Toto pravidlo nech každým dňom narastá o jedného človeka obdareného o úsmev, a nech klesá o jedného, v ktorom by naše činy alebo reči mohli vyvolať nenávisť. Každý človek nech si uvedomí, že farba pleti, iné vierovyznanie, iná národnosť či iný sociálny pôvod nie sú dôvodom na nenávisť, pretože každého človeka bolí a teší to, čo aj všetkých ostatných.

• Na svete je príliš veľa chudoby.

Každý človek nech sa vo svojej spotrebe uskromní a nech sa každý deň s niekým o niečo podeliť. Neprejdite bez povšimnutia okolo človeka, ktorý k vám otrča ruky v prosbe o pomoc. Môžete mu dať jednu korunu, ktorá práve v ten deň rozhodne o tom, že neostane hladný. Nemusia to byť vždy peniaze, môžete nájsť v taške jablko, ktoré prikloní rovnováhu v tele chudáka na stranu zdravia. Možno vitamíny z vášho jablka spôsobia, že

ten človek nebude trpieť pod mostom v horúčke. Veď každý vie, aké je nepríjemné byť chorý - a to aj vtedy, keď leží v teplej posteli. Aké to musí byť strašné, keď ležíte vo vlhkých handrách v zime!

• Životné prostredie ničíme šialeným tempom.

Každý človek nech si uvedomí, že má veľkú moc ovplyvňovať aj tých najväčších znečisťovateľov životného prostredia. Netreba zvažovať celú vinu napríklad na ropné spoločnosti, ak my sami nevieme prejsť pár sto metrov peši, ale musíme použiť auto. Nebuďme natoľko pohodlní, že nám nestačí ani hromadná doprava, ktorá je vzhľadom na lepšie technické využitie oveľa ekologickejšia. O vplyve chôdze na zdravie človeka sa hádam

netreba ani zmieňovať. Nech každý človek uvažuje predtým, než použije svoje peniaze. Nepodporujme spoločnosti, ktorým nezáleží na životnom prostredí, ale len na rýchlym zbohatnutí. Obmedzte svoju často zbytočnú spotrebu. Každá kúpená a nevyužitá vec neoprávnené zaťažuje naše okolie, lebo na výrobu tejto veci sa spotrebovali rôzne materiály, ktoré bolo treba vyťažiť a na ich spracovanie spáliť určité množstvo fosílnych palív. Neprekurujme si priestory, v ktorých bývame. Je to nezdravé a neekologické a v dnešnej dobe aj drahé.

Vypnime svetlo alebo elektrické spotrebiče (napr. TV), ktoré práve nepotrebujeme - ušetříme energiu, a tým aj životné prostredie od splodín, ktoré ho pri výrobe energie znečisťujú.

Mali by sme sa snažiť aj minimalizovať odpad, ktorý vyprodukuje. Čo sa asi dá myslieť o ľuďoch, ktorí zahodia PET fľašu do obyčajného kontajnera, hoci špeciálny kontajner je len pár metrov vedľa? Oslovme ich a povedzme im, že plastové fľaše patria inam. Tak isto je to aj s papierom, železom, textíliami a ostatným separovateľným odpadom. Koľko stromov sa dá zachrániť jednoduchým triedením papiera, ktoré naozaj nikoho nemôže neúnosne zaťažovať? Nečakajme, kým začne niekto niečo robiť za nás,

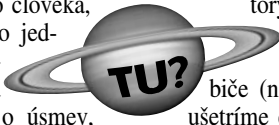
nečakajme na vrchnosť, ale začnime od seba. Nehľadme, čo môžeme dostať od prírody, ale uvažujme, čím sa jej môžeme odvdčať my.

• Ľudia sú stále bezohľadnejší.

Nekupujme si kozmetické prípravky, ktoré boli testované na živých tvoroch. Ako by sme sa my dívali na tvora, ktorý mučí - a to celkom zbytočne - naše deti? Ako sa asi na nás díva Stvoriteľ, keď takto mučíme Jeho deti, nemá tváre?

• Lesov a zveri ubúda.

Každý z nás by si mal dať záväzok, že zasadí každý rok jeden listnatý a jeden ihličnatý strom. To naozaj nestojí veľa námahy. Nebuďme tak egoistickí, že od prírody stále niečo chceme a príroda od nás nepozná iné slovo len „daj“. Naučme sa jej aj my niečo dať, stonásobne sa nám to mierom a pokojom v duši vráti. Nebuďme pyšní, že všetko dokážeme sami, keď príroda je tá, čo nám všetko umožňuje. Dáva nám čistý vzduch, ktorý vie len ona vďaka svojim stromom prečistiť, zásobuje nás pramenitou vodou, ktorú nám posielajú z svojich útrov. Milujme každého živého tvora okolo seba. Vedzte, že aj ten najmenší z nich má tu na zemi svoje miesto, a keď ho zahubíme, porušíme tým krehkú rovnováhu prírody, čo sa nám môže škaredo vrátiť. Starajme sa o tieto živé skvosty a majme na pamäti, že aj keď dokážeme vytvoriť obrovské diela, nedokážeme stvoriť ani jedného živého tvora. Každý z nás nech postaví jednu búdku a krmidlo pre vtáčiky. Ani tento záväzok človeka vôbec nezaťažuje a odmenou mu bude nielen v zime nádherný pohľad na lietajúce spevavce. Tieto minimálne pravidlá (dajú sa aj prívrtiť, napr. o nepití kávy, ktorej pestovanie ničí pôvodné prírodné porasty a udržiava pestovateľov v chudobe - ale to by sa asi nestretlo s uznaním v širokej verejnosti) nech sa stanú našimi zásadami a v krátkom čase zbadáme, o koľko menej je medzi nami nenávisť, chudoba a odpadkov, a naproti tomu o koľko viac lieta vtákov na oblohe a obklopuje nás stromov, či o koľko chutnejšiu vodu pijeme a voňavejší vzduch dýchame. A čo nás to bude stáť? Len pár hodín zmysluplnej práce do roka.

Ako sa do hory volá...

Narodila sa koncom päťdesiatych rokov a dostala nezvyčajné meno Hilde Garde. V škole sa jej deti pre toto podivné aristokratické meno posmievali, a táto inakosť, ktorá ju vyčleňovala od ostatných, ju veľmi bolela. Možno aj to spôsobilo, že sa správala inak ako ostatné deti či dospelí. So svojou naivnou predstavou o dobrom svete a so sklonom k trochu hysterickému správaniu to nemala v živote ľahké, no predsa to dotiahla až na redaktorku v jednej inštitúcii. A možno aj vďaka týmto všetkým skúsenostiam zostalo jej srdce citlivejšie, a tým aj pozornejšie pre potreby druhých. Nedávno nám totiž priviedla do kempu bezdomovca, ktorý ležal opitý na chodníku, pretože sa bála, aby nezmrzol. Bezdomovec sa po vytriezvení vytratil a možno si ani nespomenul na obetavú ženu, ktorá mobilizovala všetkých okoloidúcich, aby pomohli, no neúspešne. Nakoniec zavolała políciu a s pomocou jej príslušníkov dovedli opitého do kempu.

Táto statočná žena si vytrucovala pomoc polície, lebo ani oni neboli ochotní zachraňovať opitých, no pre jej čistý úmysel pomôcť sa to nedalo odignorovať.

Vďaka Bohu za takýchto statočných ľudí, ktorí ak stretnú človeka v núdzi, neprekročia ho, ale mu pomôžu aj za cenu nepochopenia okolia. Ak ľudstvo čaká súženie, ktoré prorokovali mnohí proroci, ľudí ako Hilda budeme veľmi potrebovať. Možno aj my poriadni ľudia, ktorí bežne neležíme opití na chodníku, budeme niekedy potrebovať pomoc, no môže sa stať, že nás každý prekročí s pomyslením: mňa sa to netýka, to nie je moja vec. Je možné, že Hilde a podobným ktoši pomôže, že zachytí ich nevysslovenú prosbu. No ako to bude s tými, čo bezohľadne ostatných prekračujú? Je mnoho súženia, ktoré nás čaká, už dnes je veľa prírodných katastrof, a hrozivo ich pribúda. Preto ľudia, keď uvidíte človeka v núdzi, bez ohľadu na to, či o vašu pomoc žiada, pomôžte, lebo aj vám bude potom pomáhané. Všetko sú to len naše príležitosti, ktoré sa neopakujú, a sú vzácne a drahé.

ATEISTA

Pred dvoma rokmi som bol úplným ateistom. Človek pyšný na svoj rozum, zameraný na hmotný svet a pôžitky všetkého druhu - ženy, peniaze, adrenalínové športy... Samozrejme, vždy som si uvedomoval, že raz zomriem a od detstva som hľadal PRAVDU o čom to všetko dianie okolo nás je, ale nenašiel som ju. Moji neveriaci rodičia mi na

otázky nevedeli uspokojivo odpovedať, tak som sa začal pýtať ľudí chodiacich do kostola. V ich „všemúdrych“ odpovediach som však vždy nachádzal veľké medzery, protiřečenia a nelogickosť. Dnes už viem, že ma to nemohlo oslovíť, pretože títo ľudia boli dogmatickí veriaci, a viera nemá byť dogmatická, ale živá; človek sa má o nej snažiť presvedčiť vlastným hľadaním, prežívaním a uvažovaním. Preto Ježiš Kristus tak často opakoval: „Hľadajte a nájdete, klopte a bude vám otvorené.“ Nevravrel: „...čakajte a Ja vám všetko prinesiem, alebo stojte pred dverami a oni sa sami otvoria...“ Nie, my sami sa máme o to každodenne snažiť a usilovať. Vyžaduje to však námahu a život v prítomnosti. Nestačí chodiť v nevedu do kostola a duchom byť niekde na nákupoch. Dnes viem, že žiť podľa Božích zákonov sa musíme snažiť každý deň, každý okamih, každú sekundu, neustále. A to nielen svojím konaním, ale aj rozprávaním, myslením a cítením. Udržujme krb svojich myšlienok čistý, tak založíme mier a budeme šťastní!

Keďže som vyrastal som v ateistickej rodine, rodičia ma do kostola nenútili, ale ani mi to nezakazovali. Život a všetko okolo som vnímal po svojom, no skôr, ako som prijal nejakú myšlienku za svoju, vždy som nad ňou dôkladne považoval a preskúmal ju. Je pravda, že ma starí rodičia, ale i niektorí kamaráti a spolužiaci, snažili všemožne presvedčiť o existencii Boha, ale ja som sa nad tým vždy iba pousmial. Niežeby som o tom ani neuvažoval, ale veľa vecí mi tam nesedelo a nedávalo logiku. Vydal som sa teda vedeckou cestou, pretože v tej dobe mi dávala jasné odpovede o vzniku a vývoji vesmíru, človeka a života na Zemi, a tiež veľa iných poznatkov. Navyše, veda to mala podložené aj serióznou prácou, vykopávkami a fyzikálnymi zákonmi atď. Tým, čo sa ma snažili presvedčiť o existencii Boha, stačilo iba položiť zopár otázok, na ktoré mi nevedeli uspokojivo a logicky odpovedať. Boli to najmä tieto:

- Ak je Boh všemohúci a spravodlivý, prečo dovolí, aby sa na svete diali také krivdy a nespravodlivosti, prečo tomu nezabráni?
- Prečo sa všetci nerodíme v rovnakých majetkových pomeroch?
- Ako je možné, že sa niekto narodí chorý, či postihnutý?
- Ak by ste sa narodili v krajine, kde uznávajú iné náboženstvo a kde by vás aj rodičia k nemu odmalička viedli, nemyslíte si, že by ste dnes zrejme neboli kresťania, ale napríklad budhisti či moslimovia...?
- Verili by ste vôbec v niečo, keby ste žili na opustenom ostrove a neboli by ste nikým a ničím, teda ani literatúrou, ovplyvňovaní?

• Viete mi povedať, čo sa deje po smrti?

Väčšinou som dostával odpovede, ktoré nemali žiadnu logiku, hlavu ani päťu. Bol som presvedčený, že duchovný svet je len výmysel cirkví, aby si omotali prostý ľud okolo prsta a mohli využívať všetky výhody, ktoré z toho mali - a nebolo ich málo. O tomto som presvedčený doteraz, aj keď viem, že do kostola chodí veľa dobrých ľudí, ktorí poctivo hľadajú PRAVDU. Takí neskor pochopia, že takto to ďalej nejde. Viem, aj mnohí farári a cirkevní hodnostári majú s ľuďmi tie najčistejšie úmysly, ale tých je už teraz pomenej. Takí však isto nebudú ľuďom vykrikovať, ako málo peňazí dávajú do zvončeka, kam majú chodiť a čo robiť, pretože im tak berú to najzákladnejšie - slobodnú vôľu. Tak to som to vnímal aj v dospelosti, až kým nenastal zlom.

Prvýkrát to mojím skalným presvedčením zamávalo pri sledovaní jednej diskusnej relácie na STV 2. Zišla sa tam celá plejáda vedcov zo Slovenska a Čiech. Bola to, a ešte aj určite je, naozaj špička bývalého spoločného štátu. Preberali tam rôzne vedecké problémy o vesmíre, nekonečnosti, čiernych dierach, vzniku a budúcnosti vesmíru atď. Pretože ma to vždy zaujímal, pozorne som to sledoval. Dozvedel som sa veľa zaujímavého a nového. Na konci relácie ma však prekvapila otázka moderátora. Jednoducho sa všetkých spýtal, či veria v existenciu Boha. Vtedy som sa iba pousmial, čo sa ich vypytuješ také hlúposti, jasné že neveria, nie sú predsa naivní, sú to maximálne vzdelaní ľudia. No o chvíľu ma úsmev prešiel, keď asi osemdesiat percent odpovedalo, že áno. Začal som uvažovať, či sa náhodou nepomiatli. Dnes viem, že nie. Nerobil som si však z toho ťažkú hlavu, vtedy ešte určite nie. Ten najdôležitejší zlom prišiel až v tridsiatke po prečítaní knihy Vo svetle pravdy s podtitulom Posolstvo Grálu. Tá mi dala odpovede na všetky otázky, ktoré ma trápili v detstve, ale aj na také, o ktorých som nemal ani potuchy. V tej

knihе je celá duchoveda, etika, fyzika, matematika, dejepis, prírodoveda, zdravotveda, filozofia, chémia - jednoducho všetko. Konečne dala dokopy vedeckú cestu s cestou duchovnou. Konečne kolieska zapadajú do seba, zrazu má všetko nádhernú logiku. Vysvetľuje, že Božie zákony sú, boli a vždy budú v súlade s prírodnými a fyzikálnymi zákonmi. Úplne som zmenil pohľad na svet, rebríček hodnôt a postupne i seba. Prestal som sa nezákonne obohacovať. Nebolo to hneď, stále som pre seba hľadal nejakú morálnu výhovorku, veď ja nikoho neokrádam a keby som s tým prestal, tak skončím pod mostom, lebo nebudem stíhať splácať úvery. No nič z toho sa nestalo. Presvedčil som sa, že aj poctivo sa dá žiť a mám sa ešte lepšie. Neznamená to však, že problémy už neprichádzajú, ale teraz viem, prečo prichádzajú a ako ich v láske vyriešiť. Pochopil som, že náhoda a nespravodlivosť neexistuje,

všetko máme vo svojich rukách. Čo si zaseješ, to si zožneš. Alebo ľudovo: ako sa do hory volá, tak sa z nej ozýva. Či vedecky: každá akcia vyvolá reakciu opačného smeru a rovnakého druhu. Uvedomil som si tiež, že v sebe prechovávam ešte veľmi veľa nepekných vlastností. Pracujem na nich, niektoré sa odstraňujú ľahšie a rýchlo, iné pomaly a ťažko. Necítim k nikomu nenávisť, snažím sa pomáhať všade tam, kde je o to záujem, nikomu nič nevnucujem. Viem, že najkrajší cit človeka je láska - k Bohu, k ľuďom, k zvieratám, k prírode.

Najkrajšia láska pre človeka je však láska partnerská - ak je skutočne čistá a nejde v nej len o pudy. Bez nej nikdy nemôže byť človek šťastný, aj keby mal všetky poklady sveta. Cez túto lásku môže precítiť aj lásku k Bohu, aj keď On sám je bezbytný. V nemčine je preto Boh správne v strednom rode. Už Syn Boží povedal: „Nerobte si o ňom žiadnu predstavu, pretože On nie je z tohto sveta...“

Samozrejme, viem si konečne odpovedať na otázky, na ktoré som od kostolníkov nikdy nedostal uspokojivé odpovede. Viem, že farár ma ťažko naučí vychovávať deti, pretože jednoducho žiadne nevychoval. Ťažko ma naučí žiť správne v partnerskom vzťahu, pretože v žiadnom nebol. Aj to je choré, že kňazi majú povinný celibát, pretože niekto by nemal mať odňatú možnosť milovať, či mať deti - tu zasa chýba slobodná vôľa. Veď do konca 11. storočia

to tak nebolo, celibát zaviedol až pápež Gregor VII. Človek tak znovu pozmenil podľa svojej ľubovôle to, čo je prirodzené. Všetky svetové náboženstvá sú dnes istým spôsobom choré, aj keď niekedy neboli. Všetky rozprávali o tom istom Stvoriteľovi, o tých istých zákonoch, o rovnakých pravidlách, len ľudia si do nich museli, ako inak, podomyšľať svoje, aby to nebolo až také jednoduché, aby tomu mohla rozumieť iba skupina vyvolených, ktorá by to mohla vysvetľovať iným, majúť z toho vlastný prospech. Malo byť len jedno náboženstvo, a to LÁSKA a PRAVDA pre všetkých. Čo sa malo spojiť spoločnou myšlienkou a výstavbou, sa preto ešte viac rozdelilo a vznikli dokonca aj sekty, hnutia, či rády. Smutné je, že tam, kde sa malo rozprávať hlavne o láske, ide teraz o moc, peniaze a politiku...

Martin z Ružomberka

BOH HOVORÍ

Muž zašepkal: „Bože, prehovor ku mne.“ A zaspieval slávik. Ale muž nepočul. Tak muž zakričal: „Bože, prehovor ku mne!“ A naprieč oblohou sa prevalil hrom a blesk. Ale muž nepočul. Muž sa poobzeral a povedal: „Bože, daj sa mi vidieť.“ A jasne sa rozžiarila hviezda. Ale muž nevidel. A muž zavolať: „Bože, ukáž mi zázrak!“ A zrodil sa život. Lenže muž si to nevšimol. Ten muž v zúfalstve vykričkol: „Dotkni sa ma, Bože, a daj mi poznať, že si tu!“ Na to sa Boh načialoh a dotkol sa ho. Ale muž zmietol motýľa a šiel ďalej...

PRIKÁZANIA VERSUS SLOBODA

„Nemohla by som byť veriacou kresťankou,“ povedala mi raz moja spolupracovníčka počas jazdy autom na spoločnú služobnú cestu. „Cítila by som sa prikázaniami obmedzovaná v slobodnom rozlete života. Ako človek som najmúdrejšia bytosť vesmíru a nechť sa zväzovať náboženskými pravidlami je hlúpe.“

Keď sme prišli na križovatku, kde stála červená tabuľa s bielym nápisom STOP, moja kolegyňa zastavila. „Prečo zastavuješ?“ spýtal som sa jej. Začudovane na mňa pozrela a ukázala na dopravnú značku.

„Čudujem sa ti,“ pokračoval som, „že sa necháš obmedzovať v slobodnej jazde a tvojej super Mazde rozkazuje kus natretého plechu. Nepripadá ti hlúpe nechať sa zväzovať dopravnými pravidlami? Ako môžu štyri písmená ovládať človeka, bytosť v prírode najmúdrejšiu?“

Kolegyňa moju narážku pochopila.

Desať prikázaní, to je desať dopravných značiek pre život. Dodržiavanie pravidiel sa môže javiť ako obmedzujúce, ale je vždy zmysluplné.

Dopravných značiek sú desiatky a predsa len je jazda po ceste ľahšia ako riešenie križovatiek na životných cestách. A pre život stačí len desať značiek.

Boh nedal Desatoro pre svoj, ale pre náš úžitok. Vďaka láske, ktorou je Boh, sme v dodržiavaní Desatora slobodnejší. Na ulici i v živote platí múdra zásada: Nesmiem robiť všetko, čo viem robiť a na čo mám príležitosť.

Max Kašparů

VIAC, VIAC, VIAC

Každý človek má dve uši, ale len jedny ústa. Možno by mal viac počúvať ako hovoriť. Viac počúvať iných ako rozprávať o sebe.

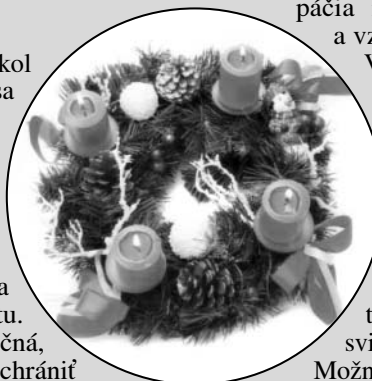
Každý človek má dve oči, ale len jeden nos. Asi by mal viac pozeráť ako voňať. Viac vidieť potreby iných ako vyňuchávať ich slabosti.

Každý človek má dve ruky, ale len jednu hlavu. Preto by mal viac konať ako rozmýšľať. Viac iným pomáhať ako im dávať „dobré“ rady.

Adventné sviečky

Na adventnom venci horeli štyri sviečky. Vôkol bolo úplné ticho. Tak ticho, že bolo počuť, ako sa potíchučky zhovárajú sviečky.

Prvá zašepkala: „Volám sa POKOJ. Rada by som svietila, ale ľuďom na mne nezáleží, netúžia po pokoji. Naopak obľubujú svár, hádky, vyhánajú ma zo svojich príbytkov.“ Svetlo sviečky slablo, až úplne vyhaslo. Druhá sviečka plápolá žiarivým plameňom: „Volám sa VIERA a chcela by som svietiť ľuďom na cestu. Ale oni mnou opovrhujú, vraj som už zbytočná, nemoderná, že majú lepšie svietidlá. Nechcú chrániť môj plamienok.“ Prievan zahasil druhú sviečku. S chvejúcim hlasom sa ozvala tretia svieca: „Moje meno je LÁSKA. Mnohí si ma nevšímajú, iní mnou opovrhujú. Vraví, že sa im viac

páčia novinky, elektrické blikajúce sviečky, prskavky a vzrušujúce delobuchy.“ Sviečka zablikala a zhasla.

Vtom vošlo do izby dieťa. Hľadelo na zhasnuté sviečky a s plačom vravelo: „Prečo nesvietite? Kto vás zhasol?“ Na to sa ozvala štvrtá svieca: „Neboj sa! Pokiaľ som tu ja, nikdy nie je neskoro. Volám sa NÁDEJ. Odo mňa môžeš zapáliť aj ostatné sviečky.“ Dieťa vzalo horiacu sviecu, aby zapálilo ostatné sviece, keď vtom do miestnosti vošiel otec a skríkol na syna: „Okamžite zhasni tú sviecu, chceš niečo podpáliť!“ Dieťa sa usmialo a povedalo: „Neboj sa, otec, to sú čarovné sviece, nič zlé sa nemôže stať,“ a zapálilo sviece pokoja, viery a lásky. Kto vie, možno naposledy. Možno už o rok nebude počuť jemné hlasy z nebeských výšok, ktoré sa ľuďom prihovárajú. Možno sa stane podobné dospelým tak, ako väčšina detí, a zabudne na pokoj, lásku a vieru skôr, ako ich zažije naplno vo svojom vlastnom živote.

Desať Božích prikázaní

Prikázanie ôsme

NEVYDÁŠ KRIVÉHO SVEDECTVA PROTI BLÍŽNEMU SVOJMU!

Ak niekoho prepadneš, okradneš, zraníš alebo zabiješ, vieš, že si ho poškodil a budeš vystavený pozemskému trestu. Pritom však ani nepomyslíš, že si sa tým zároveň zaplietol aj do nitiek zvrätneho pôsobenia. Toto pôsobenie nepodlieha žiadnej ľubovôli, ale spravodlivo pôsobí už pri najmenšom záchveve duše, ktorý ty bezstarostne prehliadaš a pre ktorý si stratil cit!

Spätne pôsobenie viny nemá žiadnu súvislosť s pozemským trestom, ale pracuje úplne nezávisle, neodvratne a ticho pre seba. V celom stvorení sa nenájde miesto, kde by sa mohol človek skryť pred plodmi svojich činov.

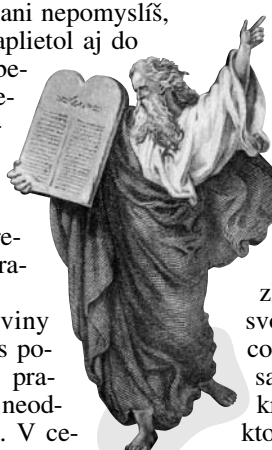
Keď niekde počujete o nejakom surovom čine, ste rozhorčení. Ak boli prepadnutí alebo násilne zranení vám blízki ľudia, ste vyfakaní a zhrození. Málo vám však prekáža, keď nejakého človeka v jeho neprítomnosti ohovárajú a lživými slovami stavajú do zlého svetla. Často používajú veľavravné gestá dávajú tušiť viac, než je možné vyjadriť slovami.

Ale zapamätajte si: hrubohmotný útok možno napraviť ľahšie než útok na dušu, ktorá trpí podkopaním povesti. Vyhýbajte sa preto ohováračom tak, ako sa vyhýbate vrahom, lebo sú rovnako vinní, ak nie mnohokrát ešte horší. Tak ako oni nemajú súcit s dušami, ktoré ohovárajú, tak ani im nebude ponúknutá

pomocná ruka na onom svete, keď o to budú prosiť! Chladné a nemilosrdné je ich nutkanie zhadzovať iných, im mnohokrát cudzích ľudí; chlad a nemilosrdnosť sa im preto vráti na mieste, ktoré ich očakáva, ak raz budú musieť opustiť svoje pozemské telo. Ostanú na onom svete opovrhnutí a odvrhnutí dokonca viac než zbojníci a zlodeji; pretože takisto veľká, ak nie väčšia, je zlomyseľnosť ľudí, ktorí ubližujú svojimi slovami - počnú klebetnicou až po skazené stvorenia, ktoré sa neštítia pod prísahou vydať krivé svedectvo proti blížnemu, ktorému dokonca majú dôvod byť za mnohé veci povďační!

Pretože celému ľudstvu úplne chýba jednotný vysoký cieľ dospieť do ríše Božej, nemajú si väčšinou dvaja alebo traja pri stretnutí čo povedať, a tak sa ohováranie stalo obľúbeným zvykom. Úbohosť tohto zvyku si už mnohí ľudia ani nie sú schopní uvedomiť, lebo vďaka neustálemu praktizovaniu ho pokladajú za normálny.

Tak aj na onom svete budú aj naďalej sedieť pospolu a holdovať svojim obľúbeným témam, až pokiaľ im neuplynie čas, poskytnutý ako posledná možnosť k vzostupu. Čas, ktorý by im snáď mohol priniesť záchranu. Takto ale budú vtiahnutí do rozkladu, slúžiacemu k očisteniu hmotného i záhrobného sveta od každého jedu, ktorý do neho vniesli ľudskí duchovia, nehodní zachovania ich mena!

Kto sa nenamáha, aby Pánovo slovo aj správne pochopil, ten sa prevíňuje!

EGOISTICKÉ „JA“

Spomienky, predstavy, názory, zvyky, zlozvyky... to všetko tvorí naše ego - falošnú predstavu o sebe samom. Ego oddeľuje vedomie človeka od ostatného bytia, ktorého je súčasťou. Existuje ako predstava v mysli, na ktorej tvorbu človek zneužíva svoj rozum a tvorí si tak svoj vlastný svet sám pre seba. Táto predstava egoistického „ja“, jediný zdroj ľudského utrpenia, je však falošná! Pýtame sa teda, prečo vlastne človek žije v egu? Lenivosť? Neochota žiť? Pretože ho do života v rozume vchovali rodičia a nič iné nepozná? To, že v egu žije väčšina ľudstva, nikomu nepomôže a nikoho neospravedľuje. Pozrime sa teda, ako vlastne ego vzniká a funguje:

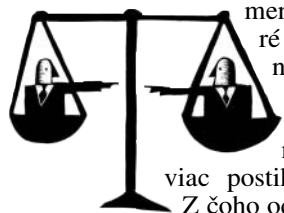
Myseľ nehľadá iba potravu pre myslenie; hľadá tiež potravu pre svoju totožnosť, hľadá pocit vlastného „ja“. Tak sa rodí ego, ktoré sa potom neustále obnovuje. Keď hovoríte alebo premýšľate o sebe, obvykle máte na mysli „ja a moja minulosť“. To je vaše „ja“, ktoré nie je nikdy spokojné. Preto egoistické „ja“ neustále niečo hľadá a premýšľa o budúcnosti, v ktorej hľadá naplnenie.

Ak každá vaša myšlienka zamestná celú vašu pozornosť, znamená to, že sa stotožňujete s hlasom vo svojej hlave. Myslenie tým získava vedomie „ja“. To je vaše ego, alebo „ja“ vyprodukované mysľou. Toto mysľou vytvorené „ja“ sa cíti neúplné a neisté (veď vzniklo oddelením od všetkého ostatného), preto sú obavy a strach jeho prevládajúcimi emóciami a motivačnou silou.

Pokiaľ žijete prostredníctvom ega, redukujete prítomný okamih na prostriedok k dosiahnutiu cieľa. Pokiaľ však nežijete pre tento okamih, nikdy nemôžete byť šťastní. Ak budete venovať viac pozornosti vlastnej činnosti než jej budúcim výsledkom, zbavíte sa starých návykov ega. Vaša činnosť sa stane nielen dokonalejšou, ale tiež oveľa radostnejšou.

Egoistické „ja“ potrebuje konflikt, pretože v boji proti tomu či onomu posilňuje svoju oddelenú totožnosť a dokazuje, že je tým a tým a nie niečím iným. Kmene, národy alebo náboženstvá nezriedka odvodzujú svoju kolektívnu totožnosť zo skutočnosti, že majú spoločného nepriateľa. Čím by bol „veriaci“ bez „neveriaceho“?

Závisť je vedľajším produktom ega, ktoré sa cíti ochudobnené, kedykoľvek sa stane niekomu niečo dobré, niekto má niečoho viac alebo je jednoducho schopnejší. Totožnosť ega závisí na porovnávaní. Máte pri jednaní s ľuďmi určitý pocit nadradenosti alebo menejcennosti? Ak áno, potom máte ego, ktoré žije prostredníctvom neustáleho porovnávania. Ego chce viac čohokoľvek a chytá sa všetkého. Keď všetko ostatné zlyhá, môže posilniť svoju predstavu o svojom „ja“ napríklad tým, že sa začne považovať za viac postihnutého alebo viac chorého než ostatní.

Z čoho odvodzujete totožnosť svojho ja?

Pocit viny je ďalší spôsob, ako si ego vytvára svoju totožnosť. Ego je úplne ľahostajné, či je jeho totožnosť pozitívna alebo negatívna. I keď dosiahnete ciele, ktoré ste si stanovili preto, aby ste v sebe posilnili pocit vlastnej dôležitosti, nebudete spokojní.

Utrpenie vzniká, kedykoľvek označíte nejakú situáciu ako zlú a nežiadúcu. Ste nahnevaní a vaša zlosť situáciu zosobňuje a posilňuje vaše reaktívne, egoistické „ja“. Neustále hodnotenie situácie je návyk, ktorý sa dá prekonať. Začnite prijímať to, čo je, bez toho, aby ste to posudzovali. „Nesúďte, aby ste neboli súdení.“ Prekročte hranice dobra a zla tým, že prestanete považovať veci za dobré alebo zlé. Keď sa toho návyku zbavíte, začne vami prúdiť sila vesmíru. Prestanete brániť jej priechodu svojím nesúhlasom s tým „čo je“ a získate ohromnú vnútornú silu. Ak budete pristupovať k životu pozitívne a prijmete to, „čo je“ (to, čo nie je, sa vlastne prijať ani nedá), sila života takmer okamžite zmení na dobré tie skutočnosti, ktoré by ste kedysi považovali za zlé.

(Ticho promlouvá, Eckhart Tolle, vydavateľstvo Pragma)

Pán Dižkanec, dnes som bola v Partizánskom na náupe a cestou na stanicu ma oslovil mladý muž. Predstavil sa ako bezdomovec - aj tak vyzeral - a ponúkol mi nejaký časopis, aby som podporila bezdomovcov. Ja v dobrej snahe pomôcť chudákovi som mu dala desať korún a nech si časopis ešte predá. On mi ho však nasilu dal, nech vraj vidím, ako žijú bezdomovci, a ja som mu znovu dala desať korún. Keď som doma plátok otvorila a zbežne prezrela, hneď som videla, že ma ten Váš čestný veriaci oklamal. Celých osem strán o láske, až na ten jeden článok, v ktorom tak nenávisťne opisujete cirkev. Hneď vedľa je dlhý článok, kde tvrdíte, že máme milovať nepriateľa a dobrorečiť tým, čo zle robia. Ak aj niečo z toho bola pravda, tak to určite nebolo tak ako opisujete a ako strašne nenávidíte katolícku cirkev. Veď to bol stredovek a samozrejme nezastávam sa tých pápežov, čo robili také veci. Veď koncom 12. storočia a začiatkom 13. storočia bola cirkev prepojená so štátom a rebel cirkvi bol aj rebelom štátu. A tak vlastne štát nariaďoval cirkvi, čo má robiť s takým rebelom. No tie čísla určite zveličujete, a tak vlastne podkopávate terajšiu cirkev, veď vy ste len jedna odnož z nej.

A tiež by sme vedeli o vás veľa vecí, čo by ste sa za ne mali hanbiť. A tak vám radím, aby ste sa pred tvárou Pána, keď budete dávať odpočet za váš život, nemuseli triasť strachom, ako ste Pánovi ublížili tým, že ste ešte aj po 500 rokoch robili rozbory medzi katolíckimi a odštiepencami. Veď to kričí z vás, ako nás nenávidíte, a prečo vlastne. Čo mi môžeme za to, čo bolo pred 500 rokmi? Môžete na pápežov dnešných čias povedať jedno krivé slovo? Ak áno, máte veľký hriech a budete sa zodpovedať pred tvárou Pána, veď on je váš aj nás.

Píše vám žena, čo pomáha biednym

Odpoveď:

Vážená pani, Vaše názory sú vyjadrením mnohých ľudí. Mrzí nás, že Vás náš distribútor oklamal, že časopis je o bezdomovcoch. On je aj o bezdomovcoch, lebo témy úzko súvisia s bezdomovectvom a chudobou, i keď posledné číslo bolo viacmenej o tom, čo vo svete najviac chýba a prečo bezdomovcov stále pribúda - o láske. Ten článok o cirkvi mal vyjadriť len to, čo láska nie je. Žiaľ, uvedené spôsoby mučenia nie sú vymyslené, ale dochované v dokumentoch písaných samotnou cirkvou a inkvizítorami. Nemilé veci sa v mene lásky konali počnúc ukrižovaním Krista až po 19. storočie, teda nejde iba o obdobie stredoveku, ako píšete. To, že cirkev bola prepojená so štátom, je pravda, no nie tak, že štát nariaďoval cirkvi, čo má robiť s rebelmi, ale naopak. Dokonca svetské vrchnosti, ktoré by sa zdráhali potrestať odsúdených inkvizíciou, mali podľa vyhlásenia pápeža samé podľahnúť trestu. Štát bol vlastne mocenským nástrojom cirkvi, za čo na oplátku cirkev viedla veriacich k poslušnosti voči šľachte.

Neprechováваме nenávisť voči žiadnej cirkvi. Uverejnený článok môže priniesť prospech práve mnohým veriacim cirkvi, lebo ľudia veria viac v cirkev ako v Boha, čo zrejme nie je to isté, ako to ukazuje práve tento článok. Pravda je nepríjemná a 120 miliónov umučených a popravených „v mene lásky“ nie je maličkosť. Dnes však zomiera pre bezohľadnosť a nedostatok lásky nás, vraj civilizovaných a veriach, ešte viac ľudí.

Položili ste nám v závere listu otázku, že či môžeme na pápežov poslednej doby povedať jedno krivé slovo. Viete, nemôžeme na nich povedať nič, podľa nás sú to tiež len ľudia. No môžeme povedať, čo by asi urobil Ježiš, keby zastupoval ich pápežský stolec. Rozhodne by nežil v prepychovom pápežskom paláci v centre Ríma, skôr by palác premenil na chudobinec či nemocnicu a nežil by v bohatstve a prepychu, pokiaľ by na svete zomieralo toľko veľa ľudí od hladu. Rozhodne by nedovolil vlastníť cirkvi obrovské majetky, tieto by daroval chudobným, veď na zemi žijú milióny ľudí v obrovskej chudobe. To, ako žili a žijú pápeži, o ktorých sa hovorí, že sú námestníkmi Krista, nemáme právo posudzovať. Vieme len, ako žil Kristus v dobe, keď bol na zemi. Aj matka Tereza, ktorá zasvätila svoj život službe lásky, tiež veľa rokov nebola pochopená pápežskou stolicou.

Akí sú dnešní pápeži? Na túto otázku si môžete odpovedať aj sama. Aká ste vy, pani? Na to tiež máte odpoveď. Akí sme my? Snáď obstojíme pred posledným súdom, no verte, nie sme si tým istí.

Vďaka za Váš list. Daniel Dižkanec, redakcia PPŽ

Putovanie ľudského ducha

Čas, v ktorom žijeme, je dôležitý tak, ako bola doba Mojžišova, utvárajúca život podľa Božích zákonov, a potom doba Božieho vtelenia. Preto je nutné vložiť do tohoto času veľkú duchovnú snahu.

Možno sa zľakneme týchto slov - avšak nedá sa inak, i keď nás povedú k povinnostiam a neľahkým úlohám. Žiadny človek nezostane na Zemi dlho a raz sa musí pozrieť so všetkou vážnosťou na svoje určenie tu aj v inom svete. Zatiaľ je veľmi nevedomý, slabý voči vyšším skutočnostiam, s ťažkými okovami hmotného tela na nohách. Keby však mohol nahliadnúť za oponu svojho sveta, nikdy by sa už nechcel vrátiť na svoje miesto do duchovnej slepoty a hmotnej tiaže. Niet sa preto čo čudovať, že sa mýli v odhadoch, že zle a nesprávne chápe svet, jeho počiatok i vývoj, poslanie, úlohy i ciele. Sila jeho ducha by však mohla preniknúť za hmotu a odhalíť nejedno tajomstvo nachádzajúce sa za viditeľným svetom.

Život človeka na Zemi v hmotnom tele je ťažký, neľahký stav bytia, jeden z najťažších, aké vo vesmíre existujú. Avšak aj v týchto nesmierne náročných podmienkach je človeku zverená dôležitá úloha. V hmote je skúšaná jeho vnútorná sila, v nej je vychovávaný k svojmu ďalšiemu poslaniu. Dostáva sa mu veľkej pomoci na jeho ceste, pretože na splnenie svojej úlohy na Zemi má vymedzený určitý, presne stanovený čas.

Hlavnou úlohou človeka je zdolať a prekonať všetky prekáž-

ky, ktoré má okolo seba a v sebe, a uvedomiť si svoju vnútornú dušu, svojho ducha - čisto duchovnú podstatu; nezničiteľnú, bez podoby a tvaru, ale úžasne silnú, výkonnú, tvorivú a činnú. Ak človek dosiahne stav, v ktorom si túto svoju duchovnú podstatu uvedomí, musí jej venovať najväčšiu pozornosť akej je schopný, a hľadať s ňou vedomé spojenie, aby sa stala centrom jeho života. Týmto vnútorným

uvedomovaním sa prebúdzajú do stavu podobného spánku. Ak dokáže človek prekonať stav ochabnutosti, ľahostajnosti a nevyšímavosti k vyšším hodnotám života, otvorí si cestu k vyššiemu stupňu života, stane sa veriacim človekom. Otvorí sa pred ním brána vesmírneho života a on začne prežívať svoje duchovné znovuzrodenie.

Pokiaľ človek žije iba pre hmotu a zotrúva v jej zajatí, je hluchý a slepý k duchovným veciam a silám; je slabý, bezmocný a má krutý, až zúfalý osud. Nakoniec odchádza do neznáma a jeho duch je v stave zvláštneho rozdelenia na niekoľko častí. Neoživený, neprebudený behom života v hmotnom tele, navyknutý vnímať a prežívať iba zmyslovými orgánmi tela, potáca sa v nových sférach ako polospiciaci. Stáva sa korisťou nízkych duchov, ktorí mu vnútia

svoju vôľu, ovládnu ho a vedú temnými cestami. Až po dlhšom čase, keď ho utrpenie prebudí z hlbokkej letargie, je mu uvoľnená časť duchovných síl. Ak sa opakujú tieto neutešenosti a nedostane sa mu včas pomoci zo súcitu a obete iných bytostí, uzatvára si možnosť života v ľudskom tele. Nie je isté, ako rozhodne blížiaci sa Boží súd a aká bude budúcnosť takéhoto ducha. Je veľmi dôležité, aby sa človek duchovne uvedomil ešte za života na zemi v tele ako bytosť duchovná.

Ak to dokáže, nastáva u neho celkom iný stav, iný postup, aj iné jednanie s ním. Duchovné uvedomenie prináša ďalšie zmeny v celom jeho živote. Prebudený a oživený duch začne svojou silou pôsobiť na myslenie, cítenie a konanie. Všetko premieňa, rozširuje, rozvíja duševné sily a uplatňuje svoje schopnosti. Zjemňuje, očisťuje a zušľachťuje celého človeka po všetkých stránkach vnútorných aj vonkajších, a stáva sa schopným prijať sily z vyšších sfér. Prebúdzajú sa v ňom silná túžba poznávať vyššie a dokonalejšie životné cesty, vstupovať na ne a rýchlo dospieť k cieľu. Postupne môže prebudiť v sebe aj schopnosť nahliadania do tajomstiev, inak človeku skrytých a ťažko dostupných.

Vstupom človeka do pevnej a silnej viery začína hlboký vnútorný proces prebudenia sa zo

stavu smrteľného spánku. Do života tak vstupuje nový duchovný človek, schopný veľkého a rýchleho vývoja. Pre život plne vedomý aj na jeho druhom brehu, ktorý je pokračovaním pozemského, je nutné prežiť mystické znovuzrodenie ducha. Staré musí zmrieť, aby sa narodilo nové. Tento posvätný akt vnútornej premeny sa odohráva za jeho života v tele na Zemi, preto je telesný život človeka až nepredstaviteľne dôležitý. Čakať na deň posledný, na chvíľu, ktorá bude konečným účtovateľom všetkého diania, tvorenia, práce a ľudského diela, je veľmi nemúdre. Neustále ospravedlňovanie sa, že pre rôzne svetské veci sa človeku nedostáva času na jeho duchovný rast, tiež neobstojí. V konečnom zúčtovaní nebude môcť človek pracovať na svojom duchovnom chápaní a intenzite vedomého života, ale zostane dlhú dobu na duchovnej úrovni, akú mal v čase, keď žil v hmotnom tele. Aj napriek tomu, že v čase poslednom bude pri ňom Kristova milosť, hodnotu jeho duševného stavu to nezlepší. To je výhradne záležitosťou človeka.

V človeku, ktorý je na svoju duchovnú premenu pripravený, praje si ju a prosí o ňu, sa stretáva Kristova prítomnosť s človekom tak bezprostredne, ako keď Pán prechádzal izraelskou zemou, zastavil sa u niekoho a povedal: „Ty poď za mnou!“ Je to Božie zavolanie človeka na cestu, ktorá už nie je ľudská, ale Božia. Nedá sa inak odpovedať na túto výzvu, ako: „Áno, Pane, počujem Ťa a idem k Tebe, idem s Tebou.“

Božena Cibulková

Cesta za šťastím

Ako deti túžime byť čo najskôr dospelými a žiť život po svojom. Keď sa zaradíme do pracovného procesu a zakúsime tempo života, presvedčame samých seba, že život bude lepší, keď sa raz vydáme alebo oženíme, budeme mať deti atď. Potom nám prekáža, že naše deti nie sú dosť veľké a čakáme, že všetko bude lepšie, keď budú staršie. Potom sme zasa otrávení, že sú v puberte a musíme s nimi vychádzať a veríme, že budeme šťastnejší, keď z nej vyrastú. Hovoríme si, že náš život bude lepší, keď si kúpime krajšie auto, keď pôjdeme na dovolenku, keď budeme v dôchodku...

Pravda je taká, že nikdy nie je lepší čas byť šťastný ako práve teraz. Keď nie teraz, tak kedy? Život bude vždy plný starostí a povinností - je preto lepšie ho žiť hneď teraz a nečakať na vhodnejší okamih.

Mnohokrát sa nám zdá, že život môže začať práve teraz. Skutočný život. Ale akosi stále sú na ceste nejaké prekážky; musíme sa na niečo pripravovať, podstúpiť skúšky, dokončiť začatú prácu, niečomu venovať čas, zaplatiť účet... A odrazu si uvedomíme, že práve tieto prekážky sú život. Tento uhol pohľadu nám umožní zistiť, že žiadna cesta k šťastiu neexistuje - cesta JE šťastie.

Tak teda, prežite túto chvíľu. Prestaňte čakať - kým skončí škola, kým sa vrátite do školy, kým schudnete päť kíľ, kým priberieť päť kíľ, kým sa začne práca, kým bude piatkový večer, kým bude nedeľné ráno, kým budete mať nové auto, kým bude pôžička zaplatená, kým bude jar, kým bude leto, jeseň, zima, kým bude prvého alebo päťnásteho v mesiaci, kým zahrajú vašu pesničku v rádiu, kým umriete, kým sa znovuzrodíte... kým sa rozhodnete byť šťastní. Šťastie je cesta - nie jej cieľ! Niet lepšej chvíľe, kedy byť šťastný ako... TERAZ!

● Vždy, keď ste pohrúžený v myšlienkach, vyhýbate sa realite. Nechcete byť tam, kde ste. Tu a teraz.

● Múdrosť nie je produktom myslenia. Hlboké poznanie, ktoré sa nazýva múdrosťou, vzniká vtedy, keď niekomu alebo niečomu venujete plnú pozornosť.

● Dogmy - náboženské, politické, vedecké - vznikajú z mylného názoru, že myslenie môže obsiahnuť realitu či pravdu; že obmedzené môže pojať neobmedzené.

● Duchovné prebudenie je prebudenie zo snov myslenia.

LÁSKA MUŽA A ŽENY

O láske už bolo veľa popísané a povedané, jej pojem bol mnohokrát pokrivený. Asi najväčším omylom je označenie telesnej formy lásky muža a ženy za hriešnu. Láska je svojou podstatou vždy iba duchovná. Telesná (erotická) láska je jej odrazom v hmotnej rovine, je prirodzená a Bohom chcená. Ako si vôbec ľudia mohli nechať vnútiť predstavu, že prirodzenosť daná Stvoriteľom, vďaka ktorej vzniká všetok biologický život, je hriešna? Čo si nikto neuvedomil, aké obrovské množstvo energie vychádza z pohlavnej sily? Čo si nikto nevšimol, ako žiaria dvaja zamilovaní čistí ľudia?

Na to nadväzuje ďalšia pokrivenosť, a tou je prehlásenie ženy za menejcennú. Žena sa stala na celé stáročia výmenným tovarom za jalovice, územia, tróny. Po takomto obchodovaní, v ktorom láska nemá žiadne miesto, rituál kňaza vraj dá sexuálnemu zneužívaniu ženy mužom Božie posvätenie a zbaví ho hriešnosti! Už dávno sa mohlo prísť na to, že kvalita lásky medzi mužom a ženou určuje kvalitu nasledujúcej generácie. Ako veľmi sa líšia deti počaté z lásky od detí vzniknutých sexom...

Treťou zvrátenosťou a negáciou lásky je smilstvo. Smilstvo je sexuálny dej bez duchovnej a duševnej lásky. Teda sex za peniaze, za pokoj v manželstve, seabukávanie, z erotickej zvedavosti, z ješitnosti, predčasný sex, homosexualita, sex medzi príbuznými, perverzita, a hlavne sex s cieľom vlastnej rozkoše. Ak je v sexe duchovná láska, je jeho motívom vôľa dať partnerovi nežnosť, vyrovnanie sexuálneho náboja jeho duši. Teda dať! Ak je v sexe sebeckto, je jeho motiváciou vziať si rozkoš pre seba. V dôsledku týchto protichodných pohnutí: dať - brať, sa energetické deje erotickeho procesu odohrávajú úplne inak. Pri pohnútkach dať je partnerovi dávaná energia, a ten je po láske nabitý, vyrovnaný a šťastný. Necíti únavu! Pri pohnútkach brať je duša partnera obratá o energiu týchto tiel a výsledkom je pocit únavy, znechutenosť z telesnosti a pocit márnosti sveta. Boh zakázal človeku smilstvo pre jeho dobro! Následkom smilstva je strata pohlavnej a vitálnej sily. Je ľahostajné, či sa to deje v manželstve alebo mimo neho.

Štvrtá pokrivenosť je zahaľovanie dejov telesnej lásky rúškom tajomstva. Svetlo nemá tajomstvá. Mladý človek má byť dokonale poučený. Avšak poučenia sa hneď ujímajú ľudia, pre ktorých neexistuje nič iné, len hmota. Sú to študovaní sexuológovia, akoby sa láska dala študovať! Čo môžu povedať o duchovne a citoch, ktoré sú podmienkou pravej lásky? Môžu iba poučovať o tom, ako konať smilstvo! Zmyslom sexuálneho aktu je podľa nich vybitie pohlavnej sily, tzv. ukojenie, nie dávanie pohlavnej sily partnerovi.

Ďalším prejavom pokrivenosti a nevedomosti je tvrdenie, že výhradným zmyslom erotickej lásky je plodenie potomkov. Ako ideál je predstavovaná rodina s dvanástimi deťmi, ktoré rodičia nemôžu ani poriadne užiť, nie to ich zodpovedne vychovávať a primerať sa im venovať. Výsledkom nie je raj na zemi, ktorý máme vybudovať, ale slzavé údolie, v ktorom sa dobre predáva iba nádej na „nebo po smrti“. K múdrosti v láske patrí aj vedomé rodičovstvo!

Šiestym prejavom pokrivenosti je pôsobenie proti tvorivosti, teda aj proti tvorivosti v láske. Strnulosť, stereotypnosť majú za následok stratu radosti z lásky.

Podmienky pre dosiahnutie pravej lásky:

Prvou podmienkou je rozvinutý duchovný rozmer človeka. Iba v duchu živý ľudia sú schopní prijímať vyžarovanie lásky Stvoriteľa, v láske sa zachvívať a dávať ju aj partnerovi. Duchovná a citová láska je vtedy smerovateľom pohlavného pudu. Duchovné vedenie takého človeka potom zariadi, aby v potrebný čas stretol jemu ideálneho partnera. Ľudia, ktorí v sebe nerozvinuli duchovný rozmer, nie sú schopní skutočnej lásky.

Druhou podmienkou pravej lásky je rovnosť pohlaví. Táto rovnosť nie je len právny stav. Znamená to v prvom rade uvedomiť si, že ženská duša je iná než mužská. Muži sa vyznačujú aktívnou tvorivou energiou - teda aktívnosťou, odolnosťou, tvrdosťou, rozumnosťou, a sú lepšie stavaní pre život v hmote. Ženy sa naopak vyznačujú pasívnou tvorivou energiou, teda vnímavosťou, intuitívnosťou, prispôbivosťou a citovosťou, a sú stavané lepšie vnímať svet ducha. Muž hľadá na svet zrakom rozumu, žena okom citu. Ich vnútorné duševné spojenie obohacuje obidvoch, vidia svet plasticky, ucelene. Uvedomenie si predností druhého pohlavia je základným stavebným kameňom lásky. Na druhom milujeme vlastnosti zachvíevajúce sa v Božej vôli, ktoré nemáme. Tak aj prostredníctvom erotickej lásky milujeme vlastne Boha, zdroj všetkého dobrého.

Treťou podmienkou pravej lásky je pokora - uvedomenie si vlastnej nedokonalosti. Partner totiž vystihne nielen nedostatky toho druhého, ale i snahu z lásky k nemu ich najprv zakryť a potom odstrániť. Táto snaha je konkrétny prejav lásky, je to dar najväčší, pretože stojí najviac námahy. Nikto sa nechce sám od seba meniť! Len láska je taká kúzelná, že je impulzom k premene vlastnej povahy človeka pre radosť partnera. Preto je láska najväčším stimulom duchovného rastu.

Štvrtou podmienkou vzniku pravej lásky je úplná otvorenosť. Partnerovi je nutné povedať úplne všetko, iba tak sa môžete stať jeho súčasťou! Kto by to nezniešol, nie je pravej lásky schopný a hodný. Nie je náhoda, že sexuológovia školia partnerov o tzv. manželských hrách, ktorých podstatou je predstieranie. V chovaní, v konverzácii. Partneri si majú hrať divadielko, nebrať všetko príliš vážne, v živote hrať hru na život. Preto údajne manželstvá pretrvávajú, inak je človek vraj polygamný (majúci viac partnerov). Kto však niečo také tvrdí, nikdy stav pravej lásky nezažil. Láska je dokonale monogamná! Keď dôjde k skutočnému vnútornému prepojeniu muža a ženy, obaja sú automaticky voči ostatným „kastrovani“. To znamená, že nevnímajú ostatných ľudí ako pohlavných. Práve preto, že pravé vzťahy prakticky vymizli, v podvedomí človeka vzniká túžba po opačnom pohlaví, a všetci, slobodní aj ženatí, sú opačným pohla-

vím neustále eroticky priťahovaní. Ich podvedomie totiž neustále hľadá a nemôže nájsť.

Piatou podmienkou uskutočnenia pravej lásky je úplné vylúčenie majetkových, spoločenských a rodinných záležitostí zo vzťahu. Beda ľuďom, ktorí sa z takýchto dôvodov snažia zabrániť pravej láske. Čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje! Láska je negácia vplyvu zla, preto zo prostredníctvom odporcov pravej lásky prikladá takú dôležitosť právnym a rozumovým dôvodom.

Šiestou podmienkou vzniku pravej lásky je pripravovať sa na ňu a modliť sa za ňu. Kto klope, bude mu otvorené. Musí však byť sám pravej lásky hoden, a byť na ňu pripravený. Podľa zákona rovnorodého sa pripravený zide s pripravenou, a nepripravený s nepripravenou. V druhom prípade je jediné riešenie - spoločné úsilie o zdokonalenie, preto sa koniec koncov zišli. Potom vyrastú obidvaja.

Pravá láska muža a ženy je obojstranné dávanie, dávanie bez podmienok a nárokov na splácanie, pretože taká je podstata sveta. Kto dávať prestane, stratí schopnosť milovať. Tým upadne do ega, osamelosti a zúfalstva. Nie je potrestaný; sám sa potrestá nerešpektovaním duchovného poriadku stvorenia.

Na pomoc našim deťom

Postrehli ste už, čo sa deje s našimi deťmi? Čoraz väčšími sa dostávajú pod kolesá blahobytu a pokroku. Nemáme pre ne čas. Máme len peniaze, ktorými im kazíme žalúdok i dušu. Nevieme ich vychovávať, zmocňuje sa nás nervozita. Sladkosť a bitka to nevyriešia. Deti to s nami nemajú ľahké. Sú

štváňan do nášho životného tempa, nútime ich zaradiť sa do pracovného týždňa. Tento poriadok dospelým vyhovuje, nie však deťom. Tak to predsa ďalej ísť nemôže! Deti potrebujú lásku, dôveru, pochopenie, pomoc i priestor

pre sebarealizáciu; preto začnime odznova a celkom inak. Je veľa možností. Zá-zračným prostriedkom sú hry, ktorých je nepočítane veľa. Každá z nich je dobrá. Zahrajme sa hocijakú. Dohodnime si pravidlá alebo si jednoducho vymyslime novú. Zaspievajme si, porozprávajme rozprávku či príbeh, zahrajme sa „Človeče, nezlosti sa“ alebo kvarteto či domino, čierneho Petra, s najmenšími „Kolo, kolo mlynské“. Výstrižky z časopisov použime na koláž, z drevených kociek postavme hrad, urobme si preteky s autičkami, zahrajme sa na skrývačku, zostavme z lega fantastické modely, hrajme sa „Meno, mesto, zviera, vec“ alebo na „slepú babu“. Urobme si súťaž v kreslení, zahrajme si na hudobných nástrojoch, upečme si koláč, pozrime si spoločne obrázkovú knihu...

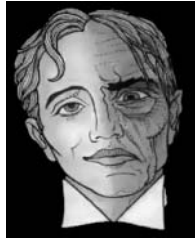
PÁD

Pred mnohými rokmi žil v istej krajine mladý a slávny maliar. Rozhodol sa namaľovať veľkolepý obraz, živý portrét človeka, z ktorého by vyžarovalo dobro, večný mier; tvár s pohľadom plným Božského svetla. Preto začal hľadať človeka, podľa ktorého by obraz mohol namaľovať. Umelec blúdil z mesta do mesta, z dediny do dediny, prešiel celé kraje, hľadal model pre svoje dielo všade, no nemožno nájsť. No ako sa hovorí - kto hľadá, nájde. Keď maliar putoval vzdialenými, málo prístupnými končinami, našiel v tamojšej čarokrásnej prírode pastiera so žiariacimi očami. Rysy jeho tváre boli anjelske a v jeho pohľade sa dalo tušiť nebo. Maliar zaraz vedel,

že sa jeho hľadanie skončilo a požiadal pastiera, aby mohol podľa neho namaľovať obraz. Keď pastier nič nenamietal, hneď sa pustil do práce. Obraz namaľoval, a naplnený nesmiernou radosťou sa vrátil domov. Neskôr boli z portrétu urobené tisíce kópií, a predávali sa

široko ďaleko. Ľudia boli šťastní, keď si mohli obraz zavesiť vo svojom dome. Po rokoch, keď umelec zostarol, rozhodol sa rukou vycibrenou skúsenosťami namaľovať ďalší obraz, ktorým by uzavrel svoje životné dielo. Vedel, že ľudia nie sú iba dobrí, a svoje vrcholné dielo by i tak už neprekonal. Tak sa v ňom zrodila túžba namaľovať portrét človeka, ktorý by bol stelesnením zla. Keby sa oba obrazy postavili vedľa seba, prvý obraz by ešte viac vynikol. Začal teda hľadať model pre svoj druhý obraz. Chodil po hráckych kluboch, baroch i bláznivých zinoch. Jeho model mal byť plný pekelného ohňa, škaredosti a nenávisťi. Po dlhom hľadaní umelec nakoniec našiel. V jednej väznici objavil muža, ktorý bol odsúdený na smrť obesením za mnohé zločiny a vraždy. V jeho očiach bolo vidieť peklo, blýskali nenávisťou. Jeho tvár bola škaredšia, než si dokázal predstaviť.

Umelec vedel, že našiel čo hľadal, a hneď začal maľovať. Keď portrét dokončil, priniesol obraz pastiera a oba portréty postavil vedľa seba. Maliar ihneď videl, že jeho životné dielo je teraz úplné. Z umeleckého hľadiska bolo ťažké povedať, ktorý obraz je lepší, rozdiel medzi portrétmi dvoch tak rozdielných modelov bol však nevysloviteľný. Ako tak stál a pozeral na oba obrazy, začul odrazu plač a vzdychanie. Otočil sa a pozrel do tváre zločincina, ktorého maľoval. Umelec bol zmätený. Spýtal sa väzňa: „Priateľu, prečo plačeš? Nepáčia sa ti moje obrazy?“ Väzňova odpoveď ho úplne prekvapila: „Celý čas som sa pred vami pokúšal niečo skryť, ale dnes som stratený. Zrejme neviete, že i prvý obraz je môj. Ja som ten pastier, ktorého ste pred dvadsiatimi rokmi maľovali. Plačem nad tým, ako som za ten čas klesol. Spadol som z neba rovno do pekla...“

...neviem do akej miery je tento príbeh pravdivý, ale jedno je isté - život človeka sa môže uberať cestou dobra i zla. *Róbert R.*

Radosť nielen v spomienkach

Čas beží akosi stále rýchlejšie, a to bol aj dôvod, prečo som sa krátko po Novom roku zašiel pozrieť na svoju rodnú dedinku. Napriek tomu, že vonku trochu pršalo, vybral som sa na prechádzku po okolí. Človek sa stále naháňa za niečím nepodstatným, a tak som si povedal, že sa idem v úplnom pokoji pomaly poprechádzať po miestach, po ktorých som sa preháňal ako malý chlapec a bol som ešte naplnený tou úžasnou detskou radosťou, ktorá teraz tak veľmi chýba celej našej spoločnosti. V detstve i čas plynul pomalšie, a to pravdepodobne preto, lebo sme ho dokázali lepšie a plnšie prežívať a hlavne precítiť. Čím sme starší (hovoriť sa že i rozumnejší, ale opak je asi pravdou), tým menej dokážeme všetko tak krásne

prežiť, a čas beží rýchlejšie a rýchlejšie. Obdobie Vianoc je isto aj čas na rekapituláciu uplynulých dní, a preto som sa vybral na miesta, ktoré mi boli vždy milé, aby som mohol v pokoji prehodnotiť a pozrieť sa spätne na celý ten svoj, skoro bezvýznamný, zvon. I keď sa isto udialo veľa vecí, ktoré ostávajú v človeku hlboko zakorenené, je už menej vecí takých, z ktorých má človek úprimnú, nefalšovanú radosť... Aký pocit ma musel premknúť? Stále menej a menej radosti z prežívaných dní, čo sa stáva chorobou asi väčšiny súčasných ľudí. Nedokážeme sa radovať z vecí, ktoré robíme. Máme síce pekný dom, auto, atď, ale veľakrát nemáme to podstatné - radosť zo života. Aj tú som hľadal na prechádzke po mojom rodisku. Miesta, po ktorých som sa ako dieťa preháňal, boli akoby stále nabité mojou, už skoro stratenou, chlapčenskou energiou. Normálne som cítil radosť

z jazdy na sánkach, keď som prechádzal po mieste, kde sme ako deti šantili. Bolo mi ľúto, že som si nevzal so sebou aspoň igelitové vreco, na ktorom by som sa tadiaľ spustil aj teraz. Moja detská radosť zostala ukrytá niekde hlboko vo mne. Bol to krásny pocit. Mrzelo ma, že som nemal toľko času, aby som prešiel po všetkých takýchto miestach v dedine a po horách, ktoré boli nabité touto úžasnou energiou. Človek vtedy chápe, prečo mu je najmilšie to miesto, kde strávil detstvo. Tam je doma stále. Spomienky sa vynárali ďalej... aha, tu sme na ceste hrávali hokej. Teraz je to už pomerne frekventovaná cesta a po hlúčkoch detí, ktoré by prežívali podobné radosti, už nebolo ani chýru, ani slychu. Pravdepodobne sedeli doma pri TV, DVD, PC a neviem ešte pri akých „skratkách“ súčasného sveta a mne bolo ľúto, že nenabíjajú tieto miesta podobnou radosťou energiou...

Prechádzkou som strávil hodinu či dve, avšak späť som sa vracal obohatený o celú večnosť krásnych spomienok s odhodlaním, že budem prežívať prítomnosť úplne inak, ako doteraz. Prajem aj vám ostatným, aby ste si našli viac času na prežívanie aj všedných dní a aby ste mali viac radosti zo všetkých skutkov, ktoré práve konáte a ktorými vytvárate krajší a hodnotnejší svet okolo seba. Veď radovať sa nie je až také ťažké. Verím, že podobná radosť sa potom bude vracáť ku všetkým, ktorí ju poskytujú druhým. *Lubo Č.*

Milovanie nie je sex

V dnešnej modernej dobe je nanajvýš aktuálna téma častého používania slova sex, a to nielen v médiách, či rádách psychológov a gynekológov, ale najmä v bežnej reči mnohých občanov.

Hlavný problém spočíva v tom, že zo slovníka ľudí sa pomaly vytrácajú slovíčka ako milovať sa, milovať, ľúbiť, mať rád... Dnes ich vo väčšine médií, a to nielen tých bulvárnych, nahradilo univerzálne slovo sex. Toto slovo mi však pripadá ako nepekný vulgarizmus, je hrubé a drsné, a slušnejšiemu človeku sa ani nedá vysloviť. Bude to asi tým, že slovo milovať sa a slovo sexovať znamenajú dve rozdielne veci...

Aký obrovský rozdiel je v predstavách, ktoré evokujú slová „robiť sex, sexovať

s niekým“ oproti slovám „milovať sa s niekým“. Slovo „milovať sa“ znamená milovať sa s láskou, nehou, pozornosťou, s citom, so srdiečkom. A to už v dnešnej pokrivenej dobe pomaly vymizlo zo vzťahov; mnohí ľudia už

len sexuujú - čiže robia len niečo telesné, fyzické, bezduché, bezlásky a hlbokých citov; ide tu len o chvíľkovú rozkoš umelo vybičovateľných pudov, kde duševná láska nemá priestor.

Ešte v nedávnej dobe toto slovo akoby ani neexistovalo, vtedy sa každý miloval.

Prečo dnes všetci sexuujú? Sme príliš ovplyvnení slovníkom bulvárnych médií, alebo vlastnou neschopnosťou pravej lásky, ktorú už dokonca ani nie sme schopní identifikovať ako nedostatok?

Každý z nás by si mal zväziť, aké slová používa a prečo ich používa, pretože aj slová majú spätný vplyv na náš život. Ak by sme hrubé slovo „sexovať“ nepoužívali a nahradili ho radšej slovíčkom „milovať sa“, verím, že náš život by nadobudol trochu inú tvár. Bolo by v ňom viac nehy, skutočnej lásky, čistých citov a vzťahov.

Zorana

- Hostí vítame chlebom a soľou, Rómov zemiakmi a čučom.
- Už sme vyspelý štát. Vypeli sme ako Somálsko.
- Chceli sme druhú Ameriku, budovali druhé Švajčiarsko a máme druhý Bangladéš.
- Parlament parlamentuje, vláda lamentuje.

Bodlače
DRAGA

- Ľudstvo sa delí na mužov, ženy a politikov.
- Aj politik má mozgové závitý - ale strhané.
- O chuti sa nediskutuje, ale po papuli schytať môžete.
- Politici najprv spoločný majetok delili a teraz ho znásobujú.

- Ukáž mi svoju ženu a ja ti poviem, ako dlho budeš žiť.
- Kto sa smeje naposledy, ten má dlhé vedenie. Kto sa smeje stále, ten je na tom krásne.
- Tak dlho vravel hop, až mu preskočilo.
- Optimizmus je spôsobený nedostatkom informácií, pesimizmus ich nadbytkom.

- Kto druhému jamu kope, tomu bude prispané.
- Je lepšie byť krásna ako múdra, pretože priemerný chlap lepšie vidí ako myslí.
- Nikdy nevrav, že niečo nejde, pretože sa vždy nájde niekto, kto nevie, že to nejde a urobí to.
- Každý chce tvoje dobro, nedaj si ho vziať.

Noemova archa

Všetko, čo som potreboval vedieť, som sa naučil z Noemovej archy: **1)** Nezmeškaj loď. **2)** Pamätaj, že sme všetci na jednej lodi. **3)** Plánuj dopredu. Keď Noe staval archu, ešte nepršalo. **4)** Udržuj sa vo forme. Môže sa stať, že keď budeš mať 600 rokov, bude sa od teba žiadať niečo skutočne veľké. **5)** Nehľad' na kritiku, jednoducho pokračuj v práci, ktorá musí byť vykonaná. **6)** Založ svoj život na svojich možnostiach. **7)** V záujme bezpečnosti cestuj vo dvojici. **8)** Rýchlosť nemusí vždy znamenať výhru. Slimáky sa na archu dostali spolu s gepardmi. **9)** Keď si v strese, chvíľku si zaplávaj. **10)** Pamätaj, že zatiaľ čo archu postavili amatéri, Titanic stavali profesionáli. **11)** Búrka nepredstavuje žiadny problém, môžeš vždy očakávať dúhu. No nie je to krásne?

Malými krokmi

Jeden mladý študent, ktorý chcel pracovať pre dobro ľudstva, prišiel raz k svätému Františkovi Saleskému a pýtal sa ho: „Čo mám robiť, aby bol na svete pokoj?“ Svätý František Saleský mu s úsmevom povedal: „Nebúchaj tak dverami ...“

TEXT PIESNE

Flétnu do žita

Doktor pravil: Zanech zpevu zpěvákú, a neuváděj lidi do zlych rozpakú. Patříš k bláznům, kteří ještě v něco věří. Nevěř ani sobě sám. Já jsem doktor, já to znám.

Chemik zvolal: Píseň? Ta se pojí s čím? Jestli s nějakou vírou, tak tu nezměříš. K čemu chovat víru, která nemá míru? A nevěř ani sobě sám. Já jsem chemik, já to znám.

Filozof řek': Zahod' flétnu do žita, tvá hudba je prostá, doba složitá. Ve složitě době - nevěř ani sobě. Nevěř ani sobě sám, já jsem docent, já to znám.

Bili do mé víry, až ji dobili, už s tou flétnou tleje někde v obilí. A já odpnul na parníku, osvobozen od zlovyků, nezdržován vírou, mírně opilý.

Pak však přišel příval, do moře mě splách', v očích slaná voda, v srdci krutý strach. Tehdy spatřím na hladině kráčet jako středem síně muže, který volá: Vykroč po vlnách!

Řekl: Smrt už svírá strašné klepato. Rád bych sebral kuráž, ale nejde to. Víra v mocné síly obrostla mi býlím. Nevěřím už sobě sám, jen to chápu, jen to znám.

Richard Müller

Smutný svet

Vonku prší. Po ulici kráča láska a ja tuším, že už nevydá viac hláska. V tomto smutnom svete, zostala už sama, bez nehy a šťastia kráča... do neznáma.

Veľký smútok ťaží krehké srdce lásky. Človek, tak ma zaži! Život má už vrásky, nie je taký dlhý, ako myslíš si. Keď žiješ bez citu, má smutné rysy.

Vonku prší. Po ulici láska kráča, že zomiera, tuším. Láska, počkaj! No už sa neotáča...

Lucia

Predsudky Na tmavej opus- tenej ceste za- stalo auto s prepichnutou pneu- matikou. Vodič vystúpil a zistil, že ne- má zdvihák. Už sa ho zmocňovalo zúfalstvo, keď v diaľke zazrel svetielko. Bolo tam akési hospo- dárstvo. Vybral sa tým smerom a začal premýšľať: „Čo keď mi neot- voria?“ „Čo keď nebudú mať zdvi- hák?“ „A čo keď mi ten sedliak ne- bude chcieť zdvihák požičať?“

Pri každej úzkostlivej otázke je- ho pobúrenie rástlo, a keď konečne prišiel k domu a sedliak mu otvoril, bol taký rozzúrený, že ho udrel pästou do tváre a zareval: „Zožer si ten svoj hnusný zdvihák!“

PRESTOR PRE ŽIVOT

V PREDAJI AJ V STÁNKOCH PNS
zoznam stánkov: www.PriestorPreZivot.sk

► Objednávacie číslo časopisu je: **5190** ◀

Priestor pre život budú mať asi málokde vyložený. Niekde ho dokonca budú musieť najskôr objednať a časopis dos- tanú v najbližšej zásilke. Ďakujeme Vám za trpezlivosť.

Sú to hlavne vaše príspevky, ktoré tvoria Priestor pre život. Preto uvítame vaše príbehy, postrehy, články, básne či poviedky, ktoré nám pošlete. Píšte, prosím, na adresu redakcia@priestorprezivot.sk Ďakujeme

Vydáva: OZ PROCES-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, IČO: 378 11371, Číslo účtu: 5261664/5200
e-mail: redakcia@priestorprezivot.sk, tel.: 043/428 56 53, mobil: 0908/08 57 58, www.priestorprezivot.sk
Šéfredaktor: Daniel Dižkanec, Registrácia: Ministerstvo kultúry SR, číslo 2879/2002, ISSN: 1336-4170

